

Phần 12

Chương 56

Phiền Phức Tìm Tới Cửa

Việc đời khó như ý muốn, đặc biệt là mấy chuyện phiền phức còn tìm tới tận cửa thế này. Thảm đại tiểu thư dịu dàng cười đáp:

“Sống giữa hồng trần không hỏi chuyện nhân gian, chẳng qua cũng chỉ là ao ước thôi mà. Lâm phu nhân ăn chay niệm phật nhiều năm, không phải đã sớm giác ngộ đạo lí đó rồi sao? Sao hôm nay còn cố chấp thế này?”

“Không phải là ta cố chấp, âu cũng vì thân bất do kỷ đó thôi.”

Lâm phu nhân thở dài, cũng không định vòng vo thêm nữa, bà nói thẳng:

“Vốn dĩ lão thân đây cũng không định ba lần bốn lượt đến phiền nhiễu cô nương chỉ vì một chuyện xưa như thế, nghe nói cô nương được Đoan tiểu thân vương vừa ý, muốn nạp vào phủ, ta cũng thật lòng chúc phúc cô nương. Chỉ là lần này, vì chuyện ba năm trước mà tiểu nhi Hi Hòa xảy ra xích mích cùng công chúa, vì vậy ta mới phải mặt dày mày dạn sang làm phiền cô nương, đi cùng ta vào trong cung một chuyện.”

Những chuyện Trương Văn Quân lén lút gây ra không phải bà không biết, thậm chí bà còn ngầm ý cho phép nàng ta. Nhưng không ngờ những lời đồn đại kia còn chưa nên cơm cháo gì đã bị chìm chìm ngấm.

Chuyện xảy ra ở cửa Đông Trục lần trước, trộm gà không xong còn mất thêm năm gạo, Thất công chúa càng ngày càng xa cách Lâm Hi Hòa, Trương Văn Quân cũng không được đối đãi cho tử tế.

Tuy Lâm gia giữ một vị trí đáng nể trong triều đình, nhưng nếu có thể leo được tới hoàng thân quốc thích, họ đâu có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Thảm Hành cười mỉa trong lòng, nhưng ngoài mặt cũng không thềm tỏ vẻ.

“Không biết lời này của phu nhân có ý là gì?”

Là muốn nàng tự mình thừa nhận ta là cô nương muốn leo với cành cao, hay là thừa nhận chuyện năm đó nàng từng yêu Lâm Hi Hòa? Hoặc là muốn nàng đứng trước mặt Thất công chúa, chỉ tay lên trời mà thề, Lâm đại công tử là một nam nhi rất tốt, trọng tình trọng nghĩa, nếu bỏ lỡ sẽ ôm hận cả đời?

Biểu cảm trên mặt Lâm phu nhân hơi cứng nhắc.

Bà là người có xuất thân hơn người, sao có thể hạ mình cầu xin một con nhóc miệng vẫn còn hôi sữa, chuyện như vậy khiến bà cảm thấy mình cực kì mất mặt. Cũng chỉ tại nhi tử nhà bà không hăng hái, con dâu lại không làm được việc, bà đành phải tự mình đứng ra thu xếp.

“Thẩm cô nương là người thông minh, cũng không cần lão thân phải nói rõ làm gì, nhưng mà ta vẫn mong cô nương hãy giải thích với Thất công chúa đôi câu. Quả thật năm đó Lâm gia đã thất lễ với cô nương, bạc đưa cũng ít. Hôm nay lão thân tự mình đưa con dâu tới đây, dù sao cũng có thành ý.”

Bà vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Trương Văn Quân.

“Ở đây có ba vạn lượng ngân phiếu, có thể đổi thành tiền mặt ở bất cứ hiệu buôn nào, Thẩm đại nhân hơn bốn mươi tuổi mới lên tới vị trí quan tam phẩm, cuộc sống của hai cha con cô cũng không hề giàu có, những điều này ta đều biết cả. Có số bạc này, cô nương có thể đổi một nơi ở thoải mái hơn, số còn dư lại cũng có thể đặt một bộ đồ cưới đẹp đẽ, vì có gì mà không nhận cơ chứ?”

Đồ cưới ba vạn lượng quả đúng là vẻ vang. Có điều thứ vẻ vang này phải lấy tôn nghiêm ra đổi lại. Nếu là trước đây, có lẽ nàng đã nhận khoản “tiền bất nghĩa” này, bởi vì đối với nàng, dù là ba ngàn lượng hay ba vạn lượng, khoản tiền đó có thể cho cha nàng chữa bệnh.

Còn ngày hôm nay, tuy rằng Thẩm gia vẫn nghèo khó như trước, nhưng nàng lại không cần những thứ này nữa rồi.

“Đa tạ ý tốt của phu nhân, chỉ là số bạc này, Thẩm Hành thẹn không dám nhận.” Làm sao nàng có thể tiêu cái khoản bịt miệng này cho được. Lâm phu nhân thân nhiên nhìn Thẩm Hành.

“Ba năm trước, cô nương cũng đã nhận ba nghìn lượng bạc rồi, sao bây giờ lại khách khí như vậy. Thân phận của Thẩm cô nương không giống như trước kia, trong lòng lão thân cũng hiểu rõ. Bởi vậy lần này đến đây, ta không mang theo bất kỳ tờ tờ nào, cũng có thể đảm bảo chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ không lan truyền đi. Đoan tiểu Vương gia cũng không thể nào biết được chuyện này, làm hỏng danh tiếng của cô nương.”

Tự nhiên nàng lại nhớ đến người kia, nghĩ đến giọng nói đó, Thẩm Hành lại bất giác mỉm cười.

Đương nhiên nàng đâu có lo hấn biết được chuyện này, nếu hấn biết, có lẽ người kia còn bảo nàng cứ đường hoàng mà nhận, sau đó cứ thoải mái mà tiêu sạch sành sanh.

Còn về chuyện thỏa thuận kia, có khi hấn sẽ nghiêm trang đáp lại: “A Hành đồng ý với bà chuyện gì sao? Có bằng chứng thì cứ lấy ra đây.”

Phủ sạch quan hệ với bản thân, khiến người ta tức mà thổ huyết.

Ngay cả bản thân nàng cũng không phát hiện ra, lúc nghĩ tới người kia, khoe miệng nàng sẽ mỉm cười đầy hạnh phúc ngọt ngào, đó là tình cảm không người nào biết được.

Mẹ chồng nàng dâu Lâm gia không biết nàng đang suy nghĩ điều gì, nhìn thấy khoe miệng nàng mỉm cười còn tưởng đã nói trúng tim đen, mặt mày vui vẻ nói:

“Nếu cô nương cảm thấy không có vấn đề gì, không bằng chúng ta lên đường bây giờ luôn, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

“Có lẽ phu nhân hiểu lầm rồi.” Thẩm đại tiểu thư bất đắc dĩ xoa tay, cũng thấy hơi áy náy. “Vừa rồi tiểu nữ đang nghĩ đến một chuyện buồn cười, không phải có ý nhận số bạc này đâu.”

Buồn cười? Nàng ta cảm thấy hai người buồn cười?! Khuôn mặt tươi cười của Lâm phu nhân xị xuống ngay lập tức, lạnh lùng bảo: “Thẩm đại tiểu thư quá quát quá rồi đấy. Lão thân đây thành tâm đến nhà, nhưng cô lại một mực từ chối qua loa lấy lệ, rốt cuộc cô nương đang có ý gì đây? Cô chỉ cần nói rõ vài câu với công chúa, nói rõ sự thật thôi mà, cô lại tưởng Lâm phủ dễ bắt nạt chứ gì?”

Bà đã cho cô thể diện, nếu không phải vì tiền đồ của Lâm Hi Hòa, bà mà phải hạ mình đến đây sao? Thẩm Hành nhìn vàng ròng trên đầu Lâm phu nhân vì kích động mà đung đưa dữ dội.

“Nếu đã là sự thực thì cần gì phải làm sáng tỏ đây? Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, không thể vì một hai câu của người ngoài mà thay đổi sự thật. Phu nhân thương con nên sốt ruột, điều này ta có thể hiểu, nhưng ta cũng có giới hạn chịu đựng của mình. Thẩm gia không có nhiều phúc khí, cơm canh đạm bạc cũng đã quen rồi, thực sự không nhận nổi phần đại lễ này của phu nhân.”

“Thẩm Hành!!!”

Lâm phu nhân đập mạnh lên bàn.

“Cô đừng có rượu mời không uống mà lại muốn uống rượu phạt, ta nói nhẹ nhàng với cô chẳng qua là nhớ lại tình xưa. Phụ thân cô với lão gia nhà ta cùng làm quan trong triều, nếu muốn đổ tội cho ông ta, chỉ cần một hai câu thôi đó. Người ta thường nói, giữ lại nhân tình, sau này sẽ dùng đến. Cô lại muốn chặn cả đường lui của cha cô hay sao?”

Trương Văn Quân vẫn im lặng đứng bên vôi vàng chạy tới an ủi Lâm phu nhân, vừa nhẹ nhàng nói với Thẩm Hành.

“Tài học của Thẩm đại nhân thật ra còn cao hơn rất nhiều người. Nhưng nhiều năm qua vẫn không thể thăng quan tiến chức, chẳng qua là do không có người tiến cử. Thẩm cô nương và Thẩm gia vinh cùng vinh mà nhục cùng nhục, phụ thân có chức quan tốt thì đương nhiên nữ nhi cũng có thể hưởng chút hào quang. Đoan tiểu thân Vương vừa ý cô, nhưng cũng không thể không cân nhắc đến xuất thân, nếu Thẩm đại nhân thăng chức, chưa biết chừng ngài ấy còn cưới cô làm trắc phi cũng nên.”

Uy hiếp rồi dụ dỗ, bên xướng bên họa, quả là hiểu nhau. Chẳng trách mẹ chồng con dâu có thể chung sống hòa thuận đến vậy. Không ai có thể hiểu cha nàng như nàng. Thẩm Quát xuất thân là tiến sĩ, nhưng lại chọn nhậm chức ở Lễ bộ, chuyên lo chuyện lễ nghi, cứ như vậy rông rã hai mươi năm trời.

“Văn tử gián võ tử chiến”, nhưng ông lại không tham gia vào tranh đấu vây cánh trong triều, cùng vợ con an ổn qua ngày. Những người quen với tranh quyền đoạt thế, sao có thể hiểu được một người bình thường chỉ mong muốn một cuộc sống yên vui.

Thẩm Hành ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Lâm lão phu nhân.

“Đề hai vị đi chuyến này uống công rồi, nhưng tự Thẩm Hành biết được, ta chẳng có gì để giải thích với người ta. Ba năm trước, trải qua không ít chuyện, ta rẻ rúng bản thân mình, đánh giá cao người khác, chỉ hối tiếc một điều duy nhất là không được ngồi lên kiệu tám người khiêng. Đương nhiên, Thẩm Hành tin tưởng, với vị trí Thừa tướng của Lâm đại nhân chỉ cần tùy tiện nói một câu cũng có thể khiến cho gia phụ gặp phiền phức. Nhưng ta cũng tin tưởng Hoàng đế triều đại Khánh Nguyên này, ngài ấy họ Tô, chứ không phải họ Lâm. Cây ngay không sợ chết đứng. Dưới chân Hoàng thành kêu to tiếng “oan uổng”, ta không tin không nghe được tiếng vang. Thánh thượng là người anh minh.”

Một lời hai nghĩa. Lâm phu nhân bị nói cho tái mặt, há mồm, “Ngươi...” một lúc cũng chẳng nói được gì. Thẩm đại tiểu thư mỉm cười nhìn bà.

“Trà đã lạnh, để ta bảo nha hoàn đổi bình khác.”

Và dĩ nhiên, kết quả sẽ là, mẹ chồng con dâu nhà kia tức giận phẩy tay áo rời đi. Đạo Đạo đứng bên cạnh bất bình nói lại: “Tiểu thư ơi, bạc bị mang đi rồi kia, lòng nô tì đau quá.”

Thẩm Hành nhíu mày thờ dài, “Ta còn đau cả tâm can đây này. Đổng tiền đó có thể đánh được một thanh trường kiếm tốt.”

Người có nhân phẩm không tốt thì lại dặt cả bạc triệu trên lưng. Xấp dày kia mà rơi chắc phủ hết nền nhà. Gió xuân thổi qua, hai chủ tớ lẳng lẳng đứng tựa bên cửa sổ, hai miệng đồng thanh: “Con bà nó chứ.”

Chuyện đó kị ấy mà, dù người có nhân phẩm tốt thế nào cũng không hề ngoại lệ.

Chương 57

Mí Mắt Nhảy Liên Tục

Sau khi kỳ thi hội chính thức bắt đầu, Thẩm Hành mới biết, quan chủ khảo lần này chính là Lâm Phương Tri.

Năm nay, triều đình phân công quan chủ khảo phải nói là cực kì cẩn thận, hơn nữa do án tham ô hồi lộ ở kỳ thi hương năm trước, ba ngày trước kỳ thi, các thí sinh mới được bước vào kinh, ngay cả quan chủ khảo cũng vậy, sau khi tiếp thánh chỉ nhậm chức thì phải thu dọn hành trang tiến vào trường thi ngay lập tức.

Mỗi khi đến kỳ thi hội, khó tránh khỏi mấy chuyện tiêu cực xảy ra. Ai trúng tuyển thì gà chó thăng thiên, cho nên sao mà giỡn chơi vậy được.

Con cháu quan lại cũng thế, thư sinh khô học cũng vậy, đã đi tới kì thi hội này rồi, ai mà chẳng muốn chen một chân vào chốn quan trường. Con cháu quan lại không làm việc đàng hoàng, dựa vào quan hệ của cha mình mà mưu cầu nhất quan bán chức ở châu phủ hay kinh thành cũng là chuyện vẫn thường xảy ra. Nhưng nói thế nào, vẫn không thể không có công danh trên người.

Đối với những gia đình bình thường, đây lại càng là đại sự vinh quang lừng lẫy. Thí sinh vượt qua kỳ thi hội được gọi chung là tú tài, cũng xem như là người đã có công danh. Ở đất kinh thành này thì không đáng là gì, nhưng ở các địa phương xa, tú tài gặp quan huyện không cần quỳ lạy, tri huyện không thể tùy ý dụng hình, có công sự có thể gặp mặt trực tiếp, là người rất được tôn sùng.

Nếu có thể may mắn vượt qua kỳ thi hội, một tổ phải bốc khói xanh⁽¹⁾ vài ngày cũng là chuyện thường xảy ra.

Đây cũng là nguyên do tại sao trong cổ ngữ có câu: Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao. (Tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách mới có giá trị.) Chính là đạo lý như thế đấy.

Mà cũng chính vì suy nghĩ này, rất nhiều kẻ không có thực tài đã âm mưu đầu cơ trục lợi. Mạo danh thế thân, truyền đổi bài thi, mua chuộc giám khảo, đủ thứ gian lận đâu đâu cũng có. Sau khi Thẩm Quát kiểm tra thân phận thí sinh, ông đã tìm ra rất nhiều trường hợp như vậy. Thẩm Hành không hiểu hết những đường quanh ngõ tắt trong chuyện này, nhưng nàng cũng biết cha mình sẽ không vì vàng bạc mà làm chuyện hồ đồ. Điều nàng lo lắng, chỉ là Lâm Phương Tri.

Quan chủ khảo quản lý sự vụ cả trường thi, mọi chuyện lớn nhỏ đều phải hỏi bẩm với ông ta, cũng may là Phó chủ khảo lần này - Thượng Thư Lễ bộ Ngụy đại nhân - quan hệ với Thẩm Quát không tệ, ít nhiều cũng khiến nàng an tâm hơn một chút.

Nhưng đôi khi, có những thứ rất khó mà nói rõ, khiến người ta cứ cảm thấy phiền lòng không thôi.

“Tiểu thư có thể bỏ mấy miếng giấy trắng dán trên mí mắt xuống được không?” Đạo Đạo ngẩng đầu lên, cực kì thật lòng kiến nghị.

Mấy miếng giấy màu trắng lớn bằng ngón tay cái đã dính ở đó rờn rã ba ngày rồi, từ xa nhìn lại, đúng chẳng khác gì mấy ông thầy bôi trợn trắng mắt bày hàng trên cầu.

“Em không hiểu đâu.” Thẩm Hành vừa dính lại mảnh giấy trên mí mắt, vừa nói, “Lúc bị nháy mí mắt thì chỉ có dính giấy trắng mới ngăn được.”

Nhắc tới cùng kỳ, bắt đầu từ ngày cha nàng đến trường thi, mí mắt nàng vẫn nháy không ngừng nghỉ. Nàng vốn không tin thần cũng chẳng tin phật, vì thế

nàng ít khi tin mấy kiến giải dân gian kiểu này. Nhưng mà cứ nhảy mãi, đành phải dùng giấy trắng mà ép chúng lại.

Đạo Đạo bên cạnh lại không cho là vậy, nàng ghé khuôn mặt to tròn bóng loáng đến gần bên, thần thần bí bí nói:

“Nô tỳ nhớ, trong châm ngôn thường nói, mắt trái nhảy là tiền, mắt phải nhảy là tai. Tiểu thư hai mí mắt đều nhảy...”

Nàng ta hít một hơi lạnh: “Hay là sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó?!”

Còn có việc gì ghê gớm hơn nuôi một nha hoàn miệng mồm xui xẻo thế này không?! Thảm đại tiểu thư nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái, lần đầu tiên không có hứng thú trêu chọc lại nàng ta, nàng nhảy thẳng lên mái hiên nhà, nhìn mãi về phía trường thi.

Những chuyện xảy ra trong thời gian này cứ lạ lạ lùng lùng sao ấy. Tính tình cha nàng xưa nay vẫn luôn cố gắng tránh xa những chuyện không liên quan đến mình, đột nhiên lại muốn nhận cái việc phiền toái như làm quan giám khảo, trước nay nương nàng vẫn quay về vào tháng giêng hàng năm, năm nay lại chưa thấy động tĩnh gì, đến cả bồ câu đưa thư gửi đến Văn Hà trang cũng chẳng có tin tức.

Nếu sau kỳ thi mùa xuân mà nương nàng vẫn còn chưa trở về, chỉ sợ nàng phải đích thân quay về trang một chuyến.

Đạo Đạo đứng dưới tàng cây đang ngược đầu nhìn lên, cố gắng nhắc đi nhắc lại: “Tiểu thư, thà tin là có, không thể không tin đâu, không bằng chúng ta tới Hoàng Viễn Tự ở Thành Đông lễ bái đi?”

Nàng nhিম chằm chằm khuôn mặt tròn xoe kia, lắc lắc đầu.

“Họa phúc đi liền, đời người vốn không thể luôn thuận buồn xuôi gió, lễ bái hay không đều như nhau cả thôi. Nhưng mà em đây, nên đến đó bỏ ít bạc cầu thử một tấm thẻ uyên ương, xem thử lúc sinh thời có thể gả được ra ngoài không đi.”

Cũng đã là cô nương hai mươi mấy tuổi rồi, suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ. Đến vú em cao lớn vạm vỡ trong phủ cũng đã tái giá rồi, nàng ta thì vẫn không người hỏi thăm.

Đạo Đạo: “...”

Thật ra, không chỉ mí mắt của Thảm Hành đang nhảy liên tục, mà ở nơi cách đó không xa, Thảm Quát cũng đang nhảy không ngừng. Chỉ khác là, ông đang hướng dẫn người khác nhảy như thế nào.

Kinh thành, trong trường thi Hạnh Lâm Các.

“Nhảy, tiếp tục nhảy, đúng, tiếp tục nhảy cao hơn nữa.” Một tên thư sinh mặc áo bào ngắn đang đứng nhảy tại chỗ liên tục, mặt đến mức cả khuôn mặt đều ướt đẫm mồ hôi.

“Đại nhân, đệ tử không mang tài liệu mà, khi vừa ra khỏi nhà vệ sinh ngài đã kiểm tra rồi, sao còn không để đệ tử quay về?”

Giám thị đại nhân đứng chấp tay ôn hòa vỗ vai hấn một cái: “Bản quan có nói cậu lên mang gì đâu, ta chỉ thấy cậu ngồi làm bài cực khổ quá, nên tạo điều kiện cho hoạt động gân cốt thôi mà.”

Hoạt động gân cốt, có kiểu hoạt động gân cốt thế này sao? Từ khi hấn ra khỏi nhà xí, hấn đã bị bắt xoay qua xoay lại không biết bao nhiêu vòng, đến khi hoa mắt chóng mặt còn bắt hấn nhảy tới nhảy lui. Còn tiếp tục như thế nữa, hấn sẽ ói ra luôn mất.

“Đệ tử hoạt động đủ rồi, xin đại nhân cho đệ tử trở về tiếp tục làm bài thi.” Thảm Quát đánh giá hấn một lượt từ trên xuống dưới.

“Làm bài thi là đương nhiên rồi, chỉ có điều đồ nên để lại thì cần phải để lại đã.” Nét mặt của thư sinh kia đờ ra trong nháy mắt, nhưng vẫn đúng lý hợp tình nói ngay: “Đệ tử không hiểu đại nhân đang nói cái gì.”

Đi theo bên cạnh Thảm Quát, phó giám thị Vương đại nhân lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của ông: “Ngài xác định đệ tử này có vấn đề gì sao?”

Thảm Quát lắc đầu như chém đinh chặt sắt. “Không chắc chắn.”

Vì lẽ đó ông mới phải thử một chút xem sao.

Không xác định mà còn giống trống khua chiêng náo động như vậy? Vương đại nhân khần trương nhìn xung quanh.

“Có lẽ ngài không biết, đệ tử trước mặt này là thân tín của Lâm Thừa tướng Lâm đại nhân, nếu lát nữa không tra ra cái gì, chỉ sợ...”

“Là thân tín của Lâm thừa tướng.” Sắc mặt Thảm Quát lạnh đi. “Chẳng trách cử chỉ phong thái đều khác hẳn người thường.”

“Nhảy thêm hai lần nữa ta xem.”

Khóe miệng phó chủ khảo co rúm lại.

Vừa định há mồm khuyên tiếp thì thấy một nhóm quan chức chậm chậm bước tới, chính giữa là vị vừa mới được nhắc tới Lâm Phương Tri. Ông ta đã qua tuổi bốn mươi, tướng mạo vô cùng nghiêm nghị, cộng thêm một bộ triều phục đen tuyền, từng bước từng bước vững chãi đi sang, không giận mà uy.

“Ồ đây làm gì thế à? Trọng địa thi cử, sao lại nhao nhao ồn ào như vậy, ra thể thống gì nữa?”

Vương đại nhân đứng hàng tứ phẩm, vốn là một tiểu quan vô danh tiểu tốt. Thấy Lâm Phương Tri đi đến thì chẳng biết làm sao, theo bản năng nhìn về phía Thảm Quát, ông ấy đã chấp tay tiến lên nghênh đón: “Thừa tướng đại nhân có lẽ.”

“Miễn đi.” Lâm Phương Tri hừ lạnh.

Lúc ở trong triều, gần như hai người không có qua lại gì nhiều, nói theo một cách nào đó, là do Lâm Phương Tri không thèm liếc nhìn Thẩm Quát đến lần thứ hai. Nhưng nếu đã tự mình “dâng tới cửa” muốn tìm xui xẻo, đương nhiên lão ta đâu thể dễ bỏ qua.

“Thân là giám thị, không chỉ phải tuần tra thí sinh có dối trá, gian lận hay không, mà còn phải duy trì trật tự trường thi, người càn quấy gây náo loạn như thế là có ý đồ gì?”

“Hạ quan không hề càn quấy gây náo loạn.” Thẩm Quát chăm chú nhìn lão ta. “Đây là một vị trí hết sức thuận tiện, cách phòng thi cả một bức tường, sao có thể quấy rầy các đệ tử khác làm bài được chứ?”

Ghi chú:

1. Ý chỉ mò mả tổ tiên cũng vui mừng trước đại sự này.

Chương 58

Bị Đại Lý Tự Bắt Giữ

Ở trong đám triều thần, Lâm Phương Tri là người nói một không nói hai, cho dù là quan chức đồng cấp cũng phải nể mặt ông ta vài phần, vì vậy ông không ngờ Thẩm Quát lại dám nói thẳng với mình như vậy.

“Không có quấy rầy?! Vậy thí sinh kia thì sao? Trong lúc đang làm bài thi, mà ông lại bắt giữ thí sinh lại, thế là có ý gì?”

Vốn dĩ, việc giám thị đi kiểm tra là đúng với quy định, cũng không tính là chuyện to tát gì. Nhưng khi Lâm Phương Tri dùng hai từ “bắt giữ”, chuyện lại khác xa rồi.

Sau khi nhìn thấy Lâm Phương Tri, thí sinh kia không còn căng thẳng như lúc trước, cậu ta giành nói trước: “Đại nhân minh giám, học trò chỉ đi vệ sinh có một lần, lúc quay ra thì bị Thẩm đại nhân chặn lại. Kính xin đại nhân chủ trì công đạo, minh oan cho học trò.”

Phụ thân hắn là thế giao với Lâm gia, có Lâm Phương Tri ở đây, hắn sẽ được phần hơn. Lâm Phương Tri cười lạnh rồi nhìn Thẩm Quát:

“Đã như vậy rồi, Thẩm đại nhân nói xem đã xảy ra chuyện gì. Thi hội không giống với thi hương, nếu không có chứng cứ xác thực thì không được phép bắt giữ, Thẩm đại nhân, ông nói đúng không?”

Trên trán Vương đại nhân toát mồ hôi lạnh, ông nhìn Thẩm Quát với dáng vẻ trung quân báo quốc, nhất thời không biết ông ta có nắm chắc chứng cứ gì trong tay không hay chỉ cố gắng chống chịu mà thôi.

Không ngờ là, Thẩm Quát lại đi tới phía trước, bình tĩnh đáp lời: “Quả thật là có chuyện kì lạ. Nếu như Lâm đại nhân muốn biết chân tướng rõ ràng, có thể chấp thuận cho hạ quan dùng cách trực tiếp được hay không?”

Chân của Vương đại nhân cũng run lên rồi.

Lâm Thừa tướng khinh miệt nhìn Thẩm Quát một lượt.

“Tùy ông.”

Lục soát cũng đã lục soát rồi, ông muốn xem xem, rốt cuộc Thẩm Quát có thể làm sáng tỏ điều gì. Lời vừa nói xong, ông đã thấy hơi hận rồi, bởi vì Thẩm Quát nhanh chóng đưa tay túm thẳng lấy yết hầu của thí sinh kia, ép hẳn “ọc” một tiếng, ói ra luôn tại chỗ.

Như đã nói lúc trước, dù sao Cử Canh Thì cũng là người có công danh. Mặc dù quan trọng kinh thành không giống như quan huyện, nhưng trong trường hợp không có bằng chứng mà đối xử với thí sinh như vậy, đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp là gì.

Một người nhã nhặn như Thẩm Quát lại làm ra chuyện đáng hổ thẹn đến vậy, nhưng ông ta tuân mệnh Lâm Phương Tri, tra hay không tra thì cũng kéo ông xuống nước. Trong lúc thi hội, đồ ăn của tất cả thí sinh đều được cung cấp như nhau, ngày hôm nay ăn hẹ, nôn hết như thế cũng có thể tưởng tượng được mùi vị của nó sẽ kinh dị nhường nào. Nhưng mà thứ khiến người ta xôn xao lại là, nằm trong đồng bản thi kia lại có một tấm lụa nhỏ nằm lẫn lộn.

Vương đại nhân bên cạnh vội vàng bước hai ba bước lớn lên phía trước nhìn xem, trên mảnh lụa kia có chép một đoạn văn rõ ràng, có liên quan đến đề thi lần này: “Hội am tân điển”.

“To gan, đến trường thi rồi mà còn gian lận, người tưởng người có mấy cái đầu hủ!”

Tấm lụa này khá mềm, dù có nuốt vào bụng cũng không làm ảnh hưởng đến cổ họng như những loại giấy bình thường. Nghĩ đến lúc trước Thẩm đại nhân vẫn xoay xoay tên Cử Canh Thì này, hóa ra là muốn ép hẳn nôn ra. Nhìn sắc mặt của Lâm Phương Tri lúc này, Cử Canh Thì bị dọa sợ luôn rồi, hẳn lão đảo ngã quỵ xuống đất, khóc rống, nói: “Lâm thế bá, cứu cháu.”

Bí mật mang theo đồ vào trường thi không phải là chuyện nhỏ, nhẹ thì bị tước bỏ danh phận tú tài, nặng thì bị đày đi sung quân, thậm chí còn có khả năng bị tù chung thân. Đương nhiên, Lâm Phương Tri chẳng bận tâm hẳn có thể bị sung quân hay không, ông chỉ quan tâm mặt mũi của mình đã bị mất sạch trước quan lại triều thần. Ông tay áo vung lên, tát mạnh một cái lên mặt người kia.

“Đồ ngu xuẩn, ai là thế bá của ngươi, bản quan không nhớ mình có một người cháu như ngươi.”

Sau khi lấy được đáp án trong nhà vệ sinh, tên này đã mua chuộc người trong trường thi, to gan đem đáp án vào đây. Chuyện thi cử lần này Hoàng thượng cực kì để ý, ông cũng không muốn bị dính vào phiền toái.

Mặt nghiêm lại, ông tay áo phát lên, ông xoay mặt lại nói với Thẩm Quát, “Tâm tư Thẩm đại nhân kín đáo, quả nhiên hơn người. Chuyện này giao cho ông xử lý đi.” Sau đó ông ta không buồn nhìn Thẩm Quát thêm một cái, cũng không quay đầu nhìn lại đám người phía sau, cứ thế dẫn người rời đi. Vốn đang định gióng trống khua chiêng âm ỉ chạy đến đây tự mình điều tra, cuối cùng lại buông tay rời đi như vậy. Ngang nhiên mượn tay ông làm việc, tên Thẩm Quát này, đúng là chẳng coi ông ra gì.

Vương đại nhân đứng bên chân vẫn còn run rẩy, mãi đến khi góc áo kia biến mất mới dám tiến lại gần Thẩm Quát, “Đại nhân tính toán như thần, sao ngài biết tên này sẽ nuốt mảnh lụa vào trong cổ?” Việc này cũng lạ kỳ thật đấy, làm gì có ai sẽ nghĩ ra được chứ.

“Ông không nghe giọng cậu ta éo éo, mặt thì đỏ bừng lên sao. Bình thường khi nói chuyện mọi người đều có thói quen nuốt nước bọt, nhưng hắn ta thì không, bởi vì sợ làm ướt mảnh lụa kia, không nhìn rõ chữ ở bên trên nữa.”

Quả đúng là như vậy, nhưng mà, “Khi có cái gì đó mắc trong họng rồi thì làm sao mà phát ra tiếng được?”

Thẩm Quát đặc ý nhìn Vương Bình Thừa. “Ở trên phố vẫn diễn xiếc đó thôi, môi người làm xiếc dù bất động nhưng vẫn phát ra âm thanh, người ta gọi đó là phúc ngữ, tên Cừ Canh Thì học được cái này, khi phát ra tiếng thì phối hợp với khẩu hình, cực kì thông minh, chỉ tiếc là thông minh nhầm chỗ.”

Thì ra còn có chuyện như thế nữa. Vương đại nhân nghe xong thì vô cùng kính phục, ông chấp hai tay lại, “Hôm nay được mở mang kiến thức, đại nhân quan sát tỉ mỉ như vậy, thực sự khiến cho Vương mỗ thẹn thùng.”

Thẩm Quát nghiêng người né tránh, khoát tay đáp lại: “Việc này thì Thẩm mỗ cũng không dám kể công, do có cao nhân chỉ điểm ta mới biết được chuyện này.” Không riêng việc này, ngay cả việc tra ra được những thứ kia cũng là nhờ sự chỉ điểm của người kia.

Cao nhân? Vương Bình Thừa kinh ngạc, “Không biết vị cao nhân này là người trong triều phải không?”

“Ở trong triều, nhưng không gặp thường xuyên.” Trên mặt Thẩm Quát vương ý cười, nói thêm dăm ba câu nữa rồi vuột cảm đi xử lý những chuyện còn lại. Chỉ còn lại một mình Vương đại nhân đứng ngu người tại chỗ, cau mày suy nghĩ. Trong triều, lại không thường xuyên gặp mặt thì là ai được chứ? Cao nhân, vậy thì chức quan hẳn không thấp, lại không thường xuyên vào triều... Vương đại nhân vỗ mạnh vào trán một cái.

Đó không phải là vị Thiên tuế của Vương phủ kia sao, Đoan tiểu Vương gia!

Cho đến ngày yết bảng, Thảm Quát mới được xách hành lý từ trường thi đi ra. Thảm Hành và Đạo Đạo cùng nhau tới đón ông, nhìn thấy không có bất kỳ hồi quang phản chiếu nào từ trên người phát ra, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt Thảm Hành, ông vẫn giống hệt trước đây, cho dù lần này Thảm Quát đã thăng quan từ tam phẩm lên thành chính tam phẩm. Ông may thêm vài bộ quần áo mới, còn cố ý tranh thủ thời gian, quay về quê hương thăm mộ tổ, dập đầu một lượt mới quay về.

Nàng nhìn lên đầu cha mình rồi cảm thán “tuổi trẻ có chí”, dù đã lớn tuổi nhưng chỉ cần bền lòng, tổ tông đều nhìn thấy cả thôi.

Nhưng đâu ai biết trước, có một số việc tổ tông không thể nào nhìn được. Ngay sau hôm thi đình kết thúc, cha nàng đi ứng mỗ rất lâu mà không thấy quay về. Công công phụ trách truyền lời, lan hoa chỉ nhếch lên, nhỏ nhẹ nói rằng, “Thảm Quát bị nghi ngờ nhận hối lộ, hôm nay lúc lâm triều đã bị Đại Lý Tự bắt giam, người nhà được vào thăm một lần. Thảm cô nương mau thu dọn đồ đạc rồi đi theo ta luôn.”

Chương 59

Cái Gọi Là Hiếu Thuận

Thực ra Thảm Hành cũng không quá khiếp sợ, thậm chí nàng còn cảm thấy, kết quả thế này đúng là không có lỗi với cái mí mắt đã nháy liên tục gần nửa tháng của nàng.

Khi xách một bọc nhỏ ngang qua quán bánh bao, nàng còn nhân tiện mua hai cái bánh bao thịt.

Tiểu Toàn công công dẫn đường vừa đưa khăn tay lên che ánh mặt trời ban trưa vừa nói:

“Cô mang theo mấy thứ này cũng vô dụng thôi à, vào tới trong kia đều phải trả lại nguyên xi hết. Cũng nhờ Thánh Thượng nhớ đến những chuyện trung thực và an phận của Thảm Quát ngày thường, nên mới để cho cô đi vào thăm đó chứ.”

“Mấy nơi như Đại Lý Tự này chưa bao giờ có người nào thấy qua, nhưng không ai không hiểu, nếu không phải đại lao trọng án, nào có chuyện sẽ bắt giam nơi này. Mà lần này Thảm đại nhân cũng quá hồ đồ rồi, khi nào nhận hối lộ mà chẳng được, sao lại đứng vào giờ phút quan trọng này được chứ, muốn chọc tức Thánh Thượng hay sao?”

“Nhưng mà ai mà chẳng thích bạc, ba vạn lạng bạc trắng, nếu như đổi thành tiền đồng thì chồng chồng chất chất luôn, này, rốt cuộc cô có nghe không vậy?”

Hắn ta nói chăm chú này giờ, vậy mà nàng vẫn còn có tâm trạng đi mua đồ ăn vặt?!

“Đương nhiên là đang nghe rồi.” Thảm Hành tiện tay nhét cây kẹo hồ lô vừa mới mua cho hắn. “Ngài mới nói tới đoạn ba vạn lạng bạc trắng, đổi thành tiền đồng kia, nhưng mà ngài có thể chờ ta một chút được không?” Nàng đổi bọc đồ từ tay này sang tay kia, chỉ vào cửa hàng may mặc đối diện rồi nói. “Ta mang mấy cuộn vải này qua đó đặt kiếu rồi sẽ ra ngay nhé, không mất quá nhiều thời gian đâu.”

Đặt kiếu? May quần áo!!! Cả khuôn mặt của Tiểu Toàn công công đều cứng đờ cả lại. “Chẳng lẽ cái bọc này của cô không phải là đồ đặc mang cho Thảm đại nhân sao?” Nào có đạo lý phụ thân bị bỏ tù, mà khuê nữ còn chạy đi may quần áo chứ.

“Đương nhiên không phải, quần áo cha ta đều thuê người may riêng, ngài chờ ta một chút, ta quay lại ngay.”

Cả khuôn mặt Tiểu Toàn công công đều co quắp hồi lâu. Mãi đến tận khi bước đi trên con đường vào bên trong nhà tù, Tiểu Toàn công công cũng không nói với Thảm Hành thêm một câu nào nữa, ngay cả kẹo hồ lô nàng mua cho hắn cũng chẳng thèm ăn.

Với cá tính của hắn, hắn cực kỳ không ưa loại nữ tử không biết hiếu thuận là gì này. Nghĩ tới Thảm Quát tuổi tác đã cao mà còn phải ngồi trong nhà giam u ám chờ thẩm tra xét xử, càng nghĩ lại càng thấy chua xót trong lòng, Tiểu Toàn công công công bỏ khăn xuống nói với quản ngục bên kia:

“Người trong phòng kia ấy, nếu nhờ có đau đầu cảm sốt gì thì các người nên cố gắng để ý chăm sóc một chút. Ông ấy gia môn bất hạnh lắm, nuôi một đứa con gái vô tâm như vậy. Dù chúng ta là người ngoài, không giúp được gì, nhưng tốt xấu cũng nên để lương tâm mình thanh thản.”

Ba tuổi hắn đã để tang mẹ, phụ thân của hắn - người duy nhất bảo vệ hắn cũng qua đời khi hắn vừa lên sáu. Bởi vậy, đối với những người lớn tuổi già yếu, hắn vẫn luôn tôn trọng, cũng cực kỳ chú ý với mấy loại con cái không biết hiếu thuận là gì.

Người nói Tiểu Toàn công công này là ai? Nhìn không có gì bắt mắt, nhưng lại là công công chỉ đứng sau vị tổng quản nội vụ phủ, hầu hạ bên cạnh đương kim Thánh Thượng đấy. Hắn tùy tiện dặn dò một câu, còn giá trị gấp mấy lần nhét bạc.

Những người ở đây nghe xong, nào có ai lại không chịu tuân theo, rồi rít gặt đầu tán thành.

Còn đúng lúc này đây, dưới ánh mắt khinh bỉ vô cùng tận của mọi người, Thảm Hành lại bước đi cực kỳ nghiêm túc, trong miệng vẫn còn cắn nửa viên hồng son tra chưa nhai xong, hài lòng nhìn Tiểu Toàn công công lại dặn dò quản ngục thêm lần nữa.

“Nhớ đó, là cha nàng ta, nhớ đối xử với ông ấy tốt một chút, nếu không bên trên mà phán tử hình thật thì đáng thương làm sao.”

Thẩm Hành vẫn cà phật cà phơ đi tới, nhưng khi nghe tới hai chữ tử hình, bước chân lại thoáng ngần ngừ dừng lại, nhưng rất nhanh lại quay trở về thái độ bình thường.

Đại Lý Tự là nơi nào chứ, nàng đã quá rõ ràng. Trọng phạm triều đình, tất cả đều bị giam giữ ở đây.

Đây là nơi mà không có quan hệ thì ngay cả một lời cũng không thể nói, bạc cũng chưa chắc hữu hiệu. Chỉ có thể dựa vào ít tài lanh nho nhỏ, để cha nàng sống dễ chịu hơn một chút mà thôi.

Khi đi vào phòng giam, nàng đứng bên cái góc nhỏ đen thui như mực, nhìn một lúc lâu rồi mới mở miệng gọi tiếng “Cha.”

Ông ngồi đưa lưng về phía nàng, nghe thấy giọng con, sống lưng cũng giật nảy cả lên. Khi quay lưng lại, trên khuôn mặt đó lại tươi cười như trước: “Hành Hành đến rồi à.” Ông nói như vậy đấy.

Cứ hết như ngày thường vẫn nho nhã ngồi trong nhà uống nước, cứ như thể nơi này không phải nơi lao lí ngục tù. Mà cha con hai người họ, cũng chỉ đang trò chuyện mà thôi.

Thực ra vào chính lúc này đây, Thẩm Hành vẫn mong muốn nhìn thấy cha nàng ngồi dưới đất khóc ròng, rồi gân giọng gào thét. Bởi vì như vậy, có nghĩa là chuyện không nghiêm trọng gì.

“Con tới rồi, tới thăm cha một chút.” Nàng dứt khoát nhấc váy lên, ngồi bệt xuống nền đất. “Bọn họ nói cha nhận hối lộ, trước khi hội thẩm thì cho con tới thăm cha.” Thẩm Quát nghe vậy gật gật đầu.

“Đúng là nói vậy, hình như số bạc kia cũng không ít đâu.” Không phải ít, ba vạn lượng bạc mà đề chắc cũng chết năm, sáu người. Thẩm Hành nghiêm nghị nhìn ông.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cha nói cho con nghe xem.”

Thẩm Quát lắc đầu than thở.

“Việc này cũng lạ lùng lắm.”

Thí sinh qua được kì thi hội gọi chung là “Cống sinh”, mỗi lần sẽ chọn ra một trăm năm mươi người văn chương xuất chúng, sau đó tiếp tục tham gia thi điện.

Trong đó có một thí sinh tên là Thạch Kim Tài, là nhi tử một nhà phú hộ ở huyện Kim An, là thí sinh cuối cùng nằm trong danh sách lần này.

Thí sinh tham gia thi hội vàng thau lẫn lộn, có thư sinh cùng khổ, đương nhiên cũng sẽ có con cái nhà giàu. Học vẫn có tốt hay không, cũng không phải chỉ nhìn thấy trên tờ giấy, huông chi đối phương chỉ là cống sinh, lại đứng hàng cuối cùng, vốn sẽ không ai chú ý.

Nhưng lại tình cờ làm sao, tên thí sinh xếp hạng thứ một trăm năm một Phùng Vượng lại là đồng hương của hắn, vào ngày yết bảng đã đại náo trường thi, nói Thạch Kim Tài không có chân tài thực học, văn viết còn không rành mạch rõ ràng, sao có thể xếp hạng trước hắn.

Kì thi hội mỗi năm, chuyện như vậy cũng không hề mới lạ. Người đọc sách khó tránh khỏi thanh cao, không chịu thừa nhận học thức mình hơn kém người khác cũng là điều thường thấy, mọi người cứ tưởng đó là trò khôi hài, không ai để ý.

Nào ngờ, tên Phùng Vượng này lại dựa vào quan hệ để cáo thẳng lên ngự trạng. Chỉ thẳng Thạch Kim Tài đút lót, còn mang theo một nhân chứng đến đây, chính là Thạch Nhị - trưởng phòng nhà Thạch Kim Tài. Tên này đã rêu rao với người ngoài từ lâu, đại nhân nào có thể giúp hắn qua được kì thi hội, hắn sẽ nguyện ý tặng năm vạn lượng hoàng kim.

Sau khi Thánh Thượng kiểm chứng xong thì giận tím cả mặt, trước bằng chứng như núi Thạch Kim Tài không thể không nhận tội, hắn nói rằng quả thực mình đã từng thả tiếng gió như vậy. Hơn nữa sau khi yết bảng, năm vạn lượng hoàng kim này cũng đã đưa đến quý phủ của vị đại nhân kia, chính là quan phó chủ khảo lần này, Ngụy Thanh.

Thực ra, trong những lần thi hội trước kia, việc tương tự cũng xảy ra không ít. Vì đề phòng có quan chức phân biệt được chữ, lật xem tên họ giúp thí sinh vượt qua kì thi hội, cho nên người ta thường dùng chu mặc sách (sách có mực chu sa) để phòng ngừa.

Thí sinh làm bài thi sẽ dùng mực bút, gọi chung là mực sách. Sau khi thi xong, bài thi sẽ được niêm phong tên, rồi giao cho quan sao chép dùng bút son chép lại một bản, tức là chu mặc sách. Sau khi giám khảo chấm bài thi, đổi chiếc mực sách và chu sách, hủy niêm phong số phòng, quy trình đó cực kì nghiêm cẩn. Nhưng mà trên có chính sách, dưới có đối sách.

Đám thí sinh lại vắt óc nghĩ ra cách khác. Và cách khác này, chính là vào cuối mỗi đoạn văn, hoặc là ở đầu, họ sẽ dùng một số trợ từ như “Ai đã” “Đầu tiên” “Thì lại”... Mà sở dĩ Ngụy Thanh có thể nhận ra bài thi của Thạch Kim Tài, cũng là vì có người đã gửi gắm mấy điểm này cho ông.

Danh ngạch trúng tuyển thi hội là kết quả do phó chủ khảo và mười tám vị đồng khảo cùng thẩm duyệt, trước khi yết bảng, chấm bài thi, điền bảng, hầu như không liên quan đến vị giám thị nào.

Thế nhưng vấn đề là ở chỗ, người Ngụy đại nhân gặp cuối cùng trước khi chấm thi lại chính là Thẩm Quát. Đồng thời, có người tận mắt nhìn thấy ông lén lút đưa một tờ giấy cho Ngụy Thanh, Thạch Kim Tài cũng đứng ra khai nhận, hắn ta đã mua chuộc Thẩm Quát giao đầu bài cho Ngụy Thanh.

Chương quỹ ngân hàng tư nhân Bảo Thông có thể làm chứng, ngày thứ hai sau khi yết bảng, Thẩm Quát có tới đó gửi ba vạn lượng bạc trắng. Trong phút

chốc, Thâm Quát đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tất cả mũi thương đều hướng về phía ông, nhân chứng vật chứng đầy đủ, có trăm cái miệng cũng khó lòng bào chữa.

Ông là quan giám khảo do Thánh Thượng bổ nhiệm, tham ô nhận hối lộ chẳng khác nào đánh thẳng vào mặt Thánh Thượng, giờ chỉ bắt giữ chờ thẩm tra cũng đã là đặc biệt khai ân.

“Cha ơi, rốt cuộc cha có đưa tờ giấy gì cho Ngụy đại nhân không?” Lá gan của cha nàng đương nhiên nàng biết rõ. Đừng nói ba mươi vạn lượng, cho dù là ba vạn cũng làm hai chân ông đã run rẩy luôn rồi. Nhưng lần này, đáp án lại khiến cho nàng giật mình khiếp sợ.

Bởi vì ông nói, “Đúng là ta đã kín đáo đưa một tờ giấy cho Ngụy đại nhân.”

Thâm Hành “!!!”

Chương 60

Thằng Hề Nhảy Múa

Lúc Thâm Hành đi ra khỏi Đại Lý Tự, trời đã khuya lắm rồi. Ánh mắt của Tiểu Toàn công công hệt như hai ngọn đèn chiếu thẳng trên mặt đất, cho nên nàng mới có thể tìm được đường về giữa đêm đen mù mịt.

Khi đến trước cửa nhà, vốn dĩ nàng muốn cảm tạ hẳn một câu, nhưng sắc mặt xem thường quá mức rõ ràng kia khiến cho nàng chẳng còn hảo ý muốn mời hẳn vào nhà uống ngụm trà nóng rồi hãy đi thêm nữa.

Đạo Đạo đang bung cái bát đứng trong sân, thấy nàng về thì vội vàng xoay quanh hỏi han: “Tiểu thư, lão gia thế nào rồi? Có bị nghiêm hình tra tấn không? Có bị vu oan giá họa gì không? Nô tỳ lo đến mức nuốt không trôi cơm nữa.”

Nàng cúi đầu nhìn chén mì sợi trong tay người kia, quả thật là vui mừng hết sức, thứ nàng ấy đang ăn đâu có phải là “cơm”.

“Bây giờ vẫn chưa thẩm vấn, cho nên trong khoảng thời gian ngắn thì những điều em nói vẫn chưa xảy ra đâu.”

“Trong khoảng thời gian ngắn sẽ chưa xảy ra? Vậy vẫn có khả năng sẽ xảy ra sao? Tiểu thư, không phải lão gia sẽ...” Người ở Thâm phủ đều biết, những việc nhỏ nhặt không đáng kể thì cha con hai người sẽ càng nháo càng lớn. Nhưng ngược lại, khi xảy ra đại sự họ lại không chế cảm xúc rất tốt, nhàn nhạt tựa như không.

Từ trước đến nay, Đạo Đạo chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Thâm Hành như vậy, trong lòng nàng cũng biết, nhất định chuyện này phải cực kì nghiêm trọng. Mì sợi trong chén không cách nào nuốt trôi, nàng run giọng hỏi: “Lão gia sẽ chết sao?” Thâm Hành tựa đầu vào giường trúc trong sân.

“Trước khi Ngụy Thanh chấm bài thi, cha ta có đưa cho ông ta một tờ giấy, trong đó vốn dĩ là một toa thuốc, nhưng chẳng hiểu thế nào, lúc điều tra ra thì bên trên lại chính là bằng chứng hồi lộ. Chữ viết đó không khác chữ cha ta chút nào, nếu không tìm được chứng cứ chứng minh tờ giấy kia là giả, thì khó nói lắm.”

Ngụy đại nhân lớn hơn cha nàng mấy tuổi, có thể nói, với Thẩm Quát, ông ấy vừa là thầy vừa là bạn. Tuy là Thượng thư bộ Lễ cao quý, nhưng bình thường ông ta lại hết sức hiền hòa. Cả đời không thích tiền tài, chỉ thích ngâm thơ vẽ tranh, đây chính là nguyên nhân tại sao quan hệ giữa họ lại tốt đến vậy.

Lúc ở trường thi, cha nàng và Lâm Phương Tri đã bất đồng ý kiến mấy lần, đều là nhờ vị Ngụy đại nhân này đứng ra hòa giải, cũng tươi cười đi khuyên nhủ bao lần.

Thẩm Quát vô cùng cảm kích, giờ nghe nói mẹ già của ông lại đang lâm bệnh nặng, cho nên trước khi chấm thi một ngày, Thẩm Quát có đi tìm ông ta, đưa cho ông ta một toa thuốc.

Còn việc tại sao toa thuốc này lại trở thành chứng cứ nhận hồi lộ, ngoại trừ bản thân Ngụy đại nhân ra thì cũng chỉ có người có ý định hãm hại mới biết được. Có thể khẳng định, đây là âm mưu đã chuẩn bị từ lâu. Trước không nói đến việc Ngụy Thanh không có lý do gì để hại cha nàng, cho dù là cố ý đi chăng nữa, chẳng có lý nào ông ta lại liên lụy cả tiền đồ và tính mạng bản thân. Thẩm Quát là người chính trực, xưa nay ông không gây thù oán với ai ở trong triều, vậy đáp án chỉ có một, cũng chỉ có thể là Lâm phủ.

Phương thuốc không cánh mà bay, không phải nàng không nghĩ tới việc đến trường thi điều tra. Nhưng ngay sau khi yết bảng, Ngụy đại nhân bị bắt, công viện đã có người quét dọn hết rồi. Thứ hai, chỉ sợ những người kia đã tiêu hủy chứng cứ, nàng có đi cũng chỉ là gãi đúng chỗ ngứa mà thôi.

Đạo Đạo đứng bên nom nớp lo sợ nói: “Nếu đã vậy, chẳng lẽ không còn cách nào nữa sao?” Nàng vỗ nhẹ vào mu bàn tay của nàng ấy.

“Cũng chưa hẳn.”

Lưu chương quỹ của ngân hàng tư nhân Bảo Thông có nói, cha nàng có gửi ở đó ba vạn lượng bạc, nhưng ngày đó cha nàng không đến đây, rõ ràng ông đã tới Trâm Ngọc quán. Đó là cửa hàng trang sức nổi danh nhất kinh thành, ông tới đánh cho Thẩm Hành một cây trâm vàng.

Chỉ cần tìm được tiểu nhị ngày hôm đó đứng ra làm chứng, ít nhất cũng có thể chứng minh cha nàng không nhận hồi lộ, những chuyện còn lại, muốn nghĩ biện pháp thì phải gặp được vị Ngụy đại nhân kia.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Hành đi đến Trâm Ngọc quán. Chương quỹ Liễu Hồng Ngọc tự mình bước ra chào đón, cười ha ha nói: “Đây không phải là Thẩm đại tiểu thư sao, lâu rồi không gặp, vẫn xinh đẹp như vậy.”

Nàng mỉm cười, cầm năm lượng bạc thưởng cho bà rồi hỏi: “Trước đây mấy ngày, cha ta có đánh cho ta một món trang sức ở đây, không biết đã làm xong chưa?”

Triều đình xảy ra chuyện lớn như vậy, dù có là “chuyện xấu trong nhà” đi nữa thì dân thường cũng phong phanh được một hai câu, huống hồ nơi này lại là nơi thường xuyên ra vào của các phu nhân nhà quan lại, có thể trong lúc vô tình đã tán chuyện đôi câu.

“Thâm đại nhân đến đánh đồ trang sức...”

Liễu Hồng Ngọc cúi đầu suy nghĩ một chút rồi áy náy đáp lời: “Ta phải đi xem lại sổ sách đã, mỗi ngày có không ít người đến đây đặt làm trâm, mong Thâm tiểu thư lượng thứ.”

Thâm Hành cười nói: “Liễu chương quỹ khách khí rồi, chờ một chút cũng không sao.”

Chuyện đặt cây trâm lúc vào trong ngực nàng mới biết. Đã qua nhiều ngày như vậy, không biết những người kia đã làm gì chưa nữa.

Vẫn còn đang suy nghĩ, Liễu Hồng Ngọc đã vén màn từ bên trong đi ra, “Cây trâm hôm qua đã đánh xong rồi, tiểu thư nhìn xem, có vừa ý không?”

Thâm Hành nhìn thấy cây trâm kia, cuối cùng mới có thể âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tán thưởng, “Tay nghề của Trâm Ngọc quán trước giờ vẫn tuyệt vời như vậy, cây trâm này cũng tinh xảo thật đấy, ta rất hài lòng. Nhưng không biết có thể mời thợ vẽ cây trâm ngày ấy theo ta về phủ một chuyến được không, ta cần đánh mấy thứ đồ trang sức khác nữa.”

Cây trâm được đặt làm theo bản vẽ mà khách lựa chọn. Bình thường Liễu Hồng Ngọc không quan tâm những chuyện thế này, đã có tiểu nhị ở trước quầy đón tiếp. Nếu khách hàng có yêu cầu, thì có thể thoải mái đi theo khách hàng để vẽ lại mà thôi.

Liễu Hồng Ngọc là người chỉ quan tâm đến bạc, đi đến nhà vẽ theo yêu cầu có thể kiếm được hơn hai mươi lượng, đương nhiên là phải mừng rồi, bà nhanh chóng gọi tiểu cô nương tiếp đón cha Thâm Hành ngày ấy đi theo.

Tiểu cô nương này tên là La Quyên, tuổi cũng không lớn lắm, nhưng có thể nhìn ra được là một người hiểu lễ nghĩa, có quy có củ. Trước tiên, Thâm Hành mời nàng ấy vào nhà, nói về hai bản vẽ mà nàng muốn vẽ, sau đó mới ung dung hỏi thêm: “Cô nương có nhớ hôm đó lúc phụ thân ta rời đi là giờ nào không?”

La Quyên vừa cảm cúi vẽ tranh vừa đáp: “Khoảng giờ mùi trở đi, sao Thâm đại cô nương lại hỏi chuyện này vậy?”

Thâm Hành thở dài, khẽ nói: “Nói đến lại đau lòng, kính xin cô nương nhất định phải nhớ chính xác canh giờ giúp ta, bởi vì đây là đại sự liên quan đến tính mạng cha ta.”

Quá trình thẩm án của Đại Lý Tự đều có ba người hội thẩm, gồm Thừa tướng, Thái úy, Ngự sử cùng nhau chủ trì. Nhưng bởi vì lần này Lâm Phương Tri cũng thất trách, cho nên không thể làm chủ thẩm, vị trí này được đổi thành Ngự sử đại phu Kiều Nghiêm Lệnh.

Trong thời gian khai thẩm, những người không liên quan không được phép dự thính, nhưng bởi vì Thẩm Hành tìm được nhân chứng nên mới được cho phép vào công đường, giờ phải đợi bên trong truyền lệnh thì vào luôn.

Ở phía sau cánh cửa sơn son, bàn tay nàng ướt đẫm mồ hôi.

Bên trong, kinh đường mộc gõ gõ ba lần, ngoài vài câu tình cờ nghe được, còn lại chẳng nghe được chuyện gì.

Từng người làm chứng lần lượt được gọi vào, nàng nhìn thấy Lưu chương quỹ của ngân hàng tư nhân Bảo Thông. Trong lúc hai người đối diện nhau, ánh mắt người kia nhanh chóng chuyển đi chỗ khác, không dám nhìn nàng thêm một chút.

Trong lòng nàng hiểu rõ, cho nên lúc đi lướt qua nhau, nàng khẽ nói một câu: “Người làm việc gì đều có trời cao chứng giám, Lưu chương quỹ làm vậy không sợ bị thiên lôi trừng phạt sao?”

Không ngoài dự liệu, hấn co rúm cả người, nhanh chóng rời đi.

Sau khi tiến vào công đường, nàng nhìn thấy cha mình quỳ gối ở chính giữa công đường, ông gầy gò ốm yếu, bộ quần áo tù màu trắng mặc trên người đã sờn cả rồi, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp y như ngày trước.

Nàng nén hết đau lòng, quỳ xuống bên cạnh ông, nói rõ:

“Tiểu nữ Thẩm Hành, mang theo La Quyên là người của Trâm Ngọc quán báo kiến các vị đại nhân. Nàng ấy có thể làm chứng, ngày 16 tháng 2 vào giờ mùi ba khắc, phụ thân tiểu nữ từng đến Ngọc Trâm quán chọn bản vẽ làm trâm vàng, không hề đến ngân hàng tư nhân Bảo Thông, kính xin các vị đại nhân minh xét.”

Trước khi xét xử, để đảm bảo không có sai sót nào, Thẩm Hành trực tiếp mời La Quyên đến ở nhà mình. Nàng đã nói rõ ràng ngọn nguồn mọi chuyện với nàng ấy, nàng ấy cũng đồng ý sẽ đứng ra làm chứng cho Thẩm đại nhân. Nhưng sau đó vào ngày hội thẩm, trên công đường, nàng lại lật lọng luôn.

“Mấy vị đại nhân minh giám, ngày 16 tháng 2 đúng là tiểu nữ có ở bên trong cửa hàng chào hỏi khách khứa, nhưng chưa từng gặp Thẩm đại nhân đi vào trong quán. Lời Thẩm đại tiểu thư nói, tiểu nữ cũng không biết. La Quyên chỉ là một nữ lưu, nào có gan mà dám dối gạt chư vị.”

Thẩm Hành kinh hãi, lại yêu cầu truyền gọi Liễu Hồng Ngọc của Ngọc Trâm Quán, đương nhiên đối phương cũng một mực chắc chắn rằng Thẩm Quát chưa từng đến cửa hàng đặt cây trâm nào cả.

Đến ngay cả sổ ghi chép cũng rơi vào chậu than mất rồi, không còn chứng cứ để điều tra. Quan chủ thẩm Kiều Nghiêm Lệnh lớn tiếng hỏi nàng, còn điều gì muốn trình bày nữa không. Nàng không trả lời được, chỉ nhìn về phía La Quyên đang quỳ ngay bên cạnh. Trong đôi mắt kia tràn ngập xấu hổ, sợ hãi và khó xử. Cuối cùng khi nàng bình tâm trở lại, Thẩm Hành cũng hiểu rõ cả rồi.

Thẩm Quát động viên nàng, ông nói: “Hành Hành, nghĩ thoáng ra một chút.” Nhưng làm sao nàng có thể nghĩ thoáng ra được đây? Thậm chí nàng còn muốn náo loạn công đường này để dẫn cha nàng rời đi, nhưng nàng lại không thể làm thế. Bàn tay giấu trong tay áo đã nắm chặt thành nắm, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay đến ứa cả máu ra. “Không có.”

Một lúc rất lâu sau, nàng mới trả lời như vậy. Không cãi lại, không nổi giận cũng không làm loạn.

Chỉ quỳ gồi như thế giữa công đường, cả căn phòng âm u sực nức mùi tiền, nàng cảm giác mình cũng giống như bọn họ, đều là những thằng hề nhảy múa vì tiền bạc, thấp hèn là thế, cũng buồn cười như thế.